

van het water-gebied. Ver achter de keerende enden der spanen bescheen het zijn eenzijds kauwende mond, zijn neus van onderen en zijn verstopte ooren, tot onder de duikende pet en in zijn oogkassen het verwalmde, waar peillooze vonkjes in smeulden dan.

Het varen ging nooit recht, altijd in zwenkende baan, het water trok. Het licht der stad verhevelde dan in het midden der laatste brug, gelijk een mateloos gespannen en afhangende borstsmuk, waaraan de snoeren zich ontregen en met de felle wijking van een droom en achter donkers stortten, verdroppelend in het water. De gansche boot er deinde soms ter overlansche duistere zijde, alwaar de bleeke bulding van het kring eener hond leek opgeroerd door de spanen, blauwde henen. De roeier stuurde er telkens met één hand, tot weér zijn groote knuisten naast elkander stuwden en haalden in. Het was dan alles stil en altijd had men zoo willen blijven varen, zijn hand in het water hangen laten en naar de mummellippen soezen van de zwijzame baas, met het blinkende penninkje naast zich op de rosse bank.

